

„Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hříchy.

Pláč 3 ... s důvěrou očekávám 22Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí. 23Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonalá.

Milá sestro, bratře, nejdříve bych se ráda vrátila k podobnosti z prvního čtení. Pán vinice poslal svého syna, záměrně jsem ten příběh nedočetla do konce. Jak myslíte, že skončil? Pán po svých služebnících poslal ke svým vinařům svého syna a myslel, že na něj budou mít ohled. Jak ale stojí v dalších verších: 14Když ho však vinaři spatřili, domlouvali se mezi sebou: „To je dědic. Zabijme ho, a dědictví bude naše.“ 15A vyvlekli ho ven z vinice a zabili. A další verše ještě dodávají: Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným? (Lukáš 20,9-18) Mohli bychom, snad nám srozumitelněji tuto myšlenku parafrázovat na – jak s trpělivostí pána zacházeli, tak dopadli.

Tam, kde si lidé mysleli, že si mohou dovolit všechno a Pán Bůh si toho nebude všímat, že je příliš daleko, tak to všechno nemůže vidět, nebo že vlastně Bůh ani není, tak koho bychom se měli obávat... do všech těchto situací Bůh stále znova posílal proroky, aby připomínali smlouvu, do které lid vstoupil. A to nemyslím jenom vinaře z podobnosti, ani neustálý koloběh nevěrnosti a odcizení Božího lidu,... vždyť se jenom podívejme do světa okolo sebe a ještě lépe do našeho vlastního života.

Hospodin posílal své služebníky po řadu století, jednoho za druhým, znovu a znovu a stále doufal, že se lidé nechají zastavit, že se nechají oslovit. Že lidé své provinění poznají, že se zastydí, že lidé budou ochotni ponořit se do sebe, budou činit pokání a budou ochotni ke změně. Jenomže se u vinařů nic takové nestalo. A příliš časté to nebylo ani u Božího lidu, a není to tak horké ani v současném světě. Snadno a rychle zapomínáme na smlouvu, do které s Bohem vstupujeme. I přesto, že jde o smlouvu oboustrannou. O vzájemnou smlouvu úcty, respektu, lásky.

Při pohledu do světa okolo nás je zřejmé, že si z vlastních zkušeností, názorů a představ si tvoříme obraz světa, jaký je dobrý podle nás. Produkujeme vlastní životní moudrosti. Na žebříček hodnot stavíme vzdělání, vlastní inteligenci, nebo selský rozum. A tím se řídíme, na sebe a tyto hodnoty a jistoty spoléháme. A zřídka si uvědomujeme, že jsou bez Boha, bez jeho pravdy, bez jeho moudrosti naše názory, naše představy a naše zkušenosti povrchní a neúplné. Proto je dobré, když se jako křesťané učíme hledat v Písmu, když se mu učíme rozumět, když srovnáváme své myšlení a své jednání s Božím jednáním a Božími cestami, s tím, co nás díky Bibli a příběhy biblických hrdinů, ve zvěsti Pána Ježíše učí Bůh sám.

„Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hříchy. Díky Boží lásce a milosrdenství slavíme Kristův příchod. Radujeme se z Boha, který se nám ve svém Synu stal blízkým. Každý rok jeho příchod oslavujeme. A je dobré mít důvod k radosti.

Uvědomujeme si ale své místo v tomto příběhu? Svět byl ve stavu, který potřeboval záchranu. Možná jsme si na mnohé okolnosti postupem času zvykli, zvykli žít s omezeními a nedostatky. Ale aniž bychom to věděli, aniž bychom si to uvědomovali, jsme sami potřební. Jsme jako lidé, o kterých čteme z evangelií. Lidmi, kteří Krista potřebují. Jsme součástí světa, který potřebuje jeho pomoc, záchranu od něj. Všichni jsme těmi, za kterými Kristus chodil. Jsme jako ti nemocní, strádající.

Ale skutečně jsme? Skutečně se cítíme jako strádající, jako člověk, který potřebuje záchranu a pomoc? Skutečně přijímáme a přiznáváme, že bez Boha jít životem nemůžeme a nechceme? Bůh nás tak miloval, že poslal svého Syna. Ježíš přišel kvůli nám. Tak jako šel syn pána vinice k vinařům. Pán Ježíš žil nedlouhý lidský příběh s bolestným koncem, aby zjevil Boží lásku k nám.

Abychom mohli poznat, co je to láska a milosrdenství.

Že je slitování, lítost nad někým, kdo potřebuje pomoc. Ale lítostí to nekončí. Bůh nám v Kristu zjevil milosrdenství, které dotahuje konkrétním činem. Činem, který se mu nevyplácí. Investicí, kterou mnohé ztrácí. Míra jeho lásky, jeho přízně vůči člověku vlastně nedává smysl. Neodpovídá naší logice. Skoro nedává smysl, že do takového podniku Bůh šel. Naše víra ale vychází z jistoty, že právě takový vztah k nám má Hospodin – nevyplatíme se mu, a přesto nás miluje, má k nám cítí soucit a ve svém milosrdenství se sklání k nám, aby pomohl.

V Božím Synu, v Pánu Ježíši, dostává šanci každý. Před zákonem, před spravedlností bychom šanci neměli. Všichni byli bychom vinní a ztracení, odsouzení k trestu. Bůh ale poslal svého Syna, aby nás se sebou smířil.

Neháže do našeho nastaveného klobouku, či do našich dlaní minci, nebo dvě. On přišel ke mně, zvedl mě ze země a změnil můj život. Přichází za tebou, touží změnit tvou situaci, ve které jsi a změnit tvůj život. Stojí ho to mnohem víc, než pár mincí. Přišel blízko. Sklonil se k nám.

Ten, který sám svět a člověka stvořil. Ten, který každého jednoho z nás musí znova nalézt, oslovit jménem, když jsme se mu ztratili. A dává se nám nalézt. I když se opakovaně proviňujeme, i když nás tíží špatné svědomí, i když si mnohé vyčítáme a nemůžeme se sami odpustit, nemusíme se Boha bát! Bible nás o jeho přízni, o jeho lásce nepřestává stále znova ujišťovat. A Večeří Páně nám nepřestává potvrzovat, že nám Bůh pro Ježíše Krista všechny naše hříchy dokonale odpustil a že je naplno Bohem s námi, je nám blízko. Je pro nás. Že není vzdálený, není nahluchlý a poloslepý stařec, který nevidí, neslyší, nezajímá se. Je na naší straně, ne Bohem proti nám. To je naděje, to může být jistota, které se smíme držet každý den, v životě i ve smrti.

„Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hříchy. Proto ať se dělo v historii cokoliv, ať vinaři služebníky pána vinice pohrdli jakkoliv, ať Boží lid stále znova zrazoval a byl nevěrný, ať my stále zapomínáme na našeho Boha, on nezměnil svůj postoj, nepřestal být nanejvýš milosrdný, milující. Bůh jedná stále ještě laskavě. Dokonce ještě laskavěji, než předtím. I když chceme být sami sobě pány, vlastnit To co nám Bůh dal jako dar. A pak se stává, že nakonec přicházíme o všechno. Bůh je ale Bohem nových začátků. Dokud trvá čas milosti, stále znova nás k sobě zve. Návratem k němu, přijetím jeho milosrdenství a lásky můžeme získat mnohem víc, než o co jsme přišli.

V Pánu Ježíši Kristu byl otevřen přístup k Bohu jako milujícímu Otci a k celému bohatství Jeho dobroty. Můžeme stále znova poznávat, že to, co bývá součástí našeho života, že utrpení, bolest, zkoušky a neštěstí, že to všechno má své hranice. Bůh světu dává hranice a meze. Vše zlé bude mít svůj konec.

Záchrana není jenom lítost. Není to jenom odpuštění. Bůh se ze své lásky sklonil k nám. Můžeme přijímat dary jeho štědré lásky. Stejně, jako on se sklonil k nám, šel k potřebným, i my můžeme, dokonce máme být bližními. Aby každý, kdo záchranu, kdo pomoc potřebuje, mohl o Bohu slyšet. Aby každý mohl poznat Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí. Obnovuje se každého rána, jeho věrnost je neskonalá.